

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Víta Bičáka, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Ing. Radovana Havelce, JUDr. Tomáše Rychlého, Ph.D., a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Ostravě**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 128 C 30/2011, o zaplacení 4 940 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **O2 Czech Republic a. s.**, IČ 60193336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, a žalovaný **T. K.**,

t a k t o :

- I. **Příslušný** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Okresního soudu v Ostravě pod sp. zn. 128 C 30/2011, o zaplacení 4 940 Kč s příslušenstvím, **je soud**.
- II. Usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2013, čj. 128 C 30/2011-36, **se zrušuje**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 6. 5. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále též i jen „navrhovatel“ či „ČTÚ“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb. mezi ním a Okresním soudem v Ostravě ve věci žaloby vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 128 C 30/2011 o zaplacení 4 940 Kč s příslušenstvím.

[2] Z navrhovatelem předloženého soudního spisu vyplývá, že se žalobkyně návrhem na vydání platebního rozkazu, podaným u Okresního soudu v Ostravě dne 28. 1. 2011, domáhala vůči žalovanému zaplacení 4 940 Kč s příslušenstvím a přiznání náhrady nákladů řízení. V návrhu uvedla, že žalovaný jako účastník telefonní stanice si objednal prostřednictvím sítě žalobkyně služby třetích stran (linka 900). Těchto služeb také skutečně využil, avšak žalobkyní vyúčtované služby za období od 17. 7. 2009 do 16. 8. 2009, kdy mu byla žalobkyní zaslána upomínka k úhradě dlužných částek za služby elektronických komunikací ve výši 988,08 Kč a za služby třetích stran ve výši 4 940 Kč nezaplátil. Žalobkyně dovozovala příslušnost soudu k rozhodnutí o úhradě za služby třetích stran z toho, že tyto služby obsahu jsou sice poskytovány prostřednictvím sítí či služeb elektronických komunikací, ale nejsou to služby elektronických komunikací.

[3] Okresní soud v Ostravě (poté, co nejprve návrhu vyhověl a vydal platební rozkaz, který následně pro jeho nedoručitelnost usnesením zrušil) vydal dne 18. 2. 2013 usnesení čj. 128 C 30/2011-36, kterým řízení ve věci zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok IV.); současně rozhodl o vrácení soudního poplatku a nákladech soudního řízení (výroky II. a III.). Svůj postup odůvodnil tím, že předmětný spor se týká povinnosti uživatele uhradit poskytovateli cenu za poskytnuté komunikační služby ve smyslu zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“). Tyto spory rozhoduje podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích ČTÚ. Tato skutečnost pak představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, pro které muselo být řízení zastaveno a věc postoupena ČTÚ (§ 104 odst. 1 občanského soudního řádu).

[4] Navrhovatel s postupem Okresního soudu v Ostravě nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu.

[5] Navrhovatel uvedl, že podle ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je povolán rozhodovat spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě; do této kategorie spadají i spory o úhradu za poskytnutou službu elektronických komunikací (§ 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). Z definice služby elektronických komunikací, podávající se z ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, navrhovatel dovozuje, že jeho pravomoc je dána v případě sporu o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací (eventuálně o ujednáních na ně úzce navazujících), nelze sem však zahrnout případy tzv. „služeb obsahu“, kdy se jedná o objednávku vůči třetí straně na poskytnutí služby nabízející obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací poskytovatele služeb elektronických komunikací.

[6] Navrhovatel dále poukázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 5/2011-12, nebo ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009-7, popř. ze dne 18. 5. 2015, čj. Konf. 21/2014-13, ze dne 30. 7. 2015, čj. Konf 8/2015-12, ze dne 25. 10. 2017, čj. Konf 32/2017-12, ze dne 25. 9. 2018, čj. Konf 18/2018-13 a ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 16/2018-11, v nichž zvláštní senát shodně dospěl k závěru, že k rozhodování sporu o zaplacení ceny za služby třetích stran je příslušný soud, protože takový spor není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích.

[7] Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

[8] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřel svou pravomoc Okresní soud v Ostravě i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[9] Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. rozhodnutí č. 485/2005 Sb. NSS).

[10] Zvláštní senát již v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12, vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad.

[11] Osobní předpoklad založení pravomoci navrhovatele se naplní, vznikne-li spor mezi osobou vykonávající komunikační činnost podle § 7 zákona o elektronických komunikacích (zajišťování sítí elektronických komunikací, poskytování služeb elektronických komunikací, provozování přístrojů) na straně jedné a účastníkem, popřípadě uživatelem, na straně druhé. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku § 2 písm. a) citovaného zákona („*účastníkem [se rozumí] každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku § 2 písm. b) téhož zákona („*uživatel [se rozumí] každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“).

[12] Druhou nezbytnou podmínkou je pak věcný předpoklad, tedy povaha sporu; tato podmínka je podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích splněna tehdy, „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“.

[13] Z výpisů z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

[14] Spornou je povaha sporu mezi těmito osobami, pokud jde o pohledávku žalobkyně, která vychází z úhrady za služby třetích stran, v částce 4 940 Kč. Navrhovatel namítl, že o takovém předmětu sporu není oprávněn rozhodovat, neboť poskytnutá služba není službou elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích.

[15] Zvláštní senát v předchozích usneseních (např. čj. Konf 4/2011-12, čj. Konf 7/2011-12, Konf 32/2017-15) při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran. Z těchto ustanovení vyplývalo, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací.

[16] Žalobkyně není poskytovatelem služeb třetích stran, ale pouze umožňuje přístup k těmto službám, zajišťuje provoz mezi volajícím v její síti a poskytovatelem služeb třetích stran. Zároveň pro poskytovatele služeb třetích stran zajišťuje výběr plateb za jimi poskytnuté služby.

[17] Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal, že služby využitě žalovaným nejsou ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích službami elektronických komunikací. Spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích (srov. usnesení zvláštního senátu čj. Konf 99/2009-7). Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsaženy podmínky stanovené větou první, příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[18] Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby nejsou službou elektronických komunikací; pravomoci soudů se tedy tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 o. s. ř. soudy rozhodují „*spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměrů soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány*“.

[19] Zvláštní senát z uvedených důvodů uzavřel, že k rozhodnutí o věci je dána pravomoc soudu (výrok I.). Zvláštní senát podle § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb. zruší rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoliv podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto výrokem II. zrušil usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 2. 2013, čj. 128 C 30/2011-36, a odstranil tak překážku věci rozhodnuté.

[20] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Ostravě pokračovat v původním řízení o podané žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 13. června 2019

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu